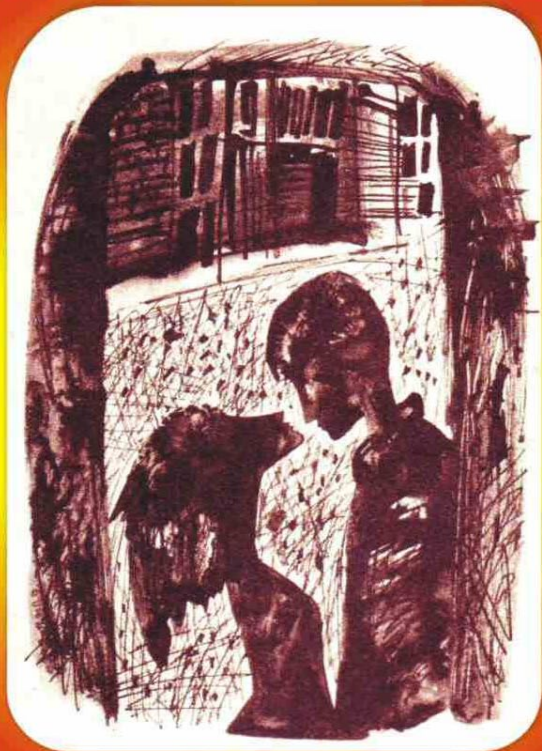

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU před svítáním

/Ne/ příjemné čtení pro složité ženy

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU PŘED SVÍTÁNÍM

(Ne)příjemné čtení pro složité ženy

2014

The logo consists of the letters 'ZAR' in a stylized, bold font. The 'Z' is red with a yellow outline, and the 'AR' are yellow with a red outline. The letters are interconnected and have a slightly distressed or hand-drawn appearance.

VYSPÍM SE S MARIÍ

Zrovna jsem chtěl Marii navrhnout, abychom šli někam, kde budeme sami. Nemyslel jsem poslední řadu v kině, ani zastrčenou lavičku v parku, kterou si v nejméně vhodném okamžiku přijde očichat nadržený pes. Myslel jsem sami za zamčenými dveřmi, sami pod jednou příkrývkou. Já s Marií a Marie pro mě.

„Máš stan?“ zeptala se ve chvíli, kdy mi došly nápady. Většinu inspirovaly epizody z romantických filmů, byly nepoužitelné, i když na plátně vypadaly skvěle. K uskutečnění bych potřeboval prezidentské apartmá v Hiltonu, soukromou pláž v Karibiku nebo alespoň bazén s tlumeně světélkující vodou. Nic z toho jsem neměl a všechno ostatní mi připadalo laciné, nehodné Marie, nedůstojné mé lásky.

„Jestli nemáš stan, tak já nějaký půjčím,“ pokračovala Marie. Napadlo mě, jak málo ji znám, což mi v tom momentě vadilo míň než tušení, že ona mě má naopak dokonale přečteného. Věděla, o čem přemýšlím, a zřejmě už taky věděla, že se bez její pomoci neobejdu.

„Jistěže mám stan,“ lhal jsem.

„Prima, v sobotu si zajedeme na výlet,“ oznámila věčně. Nečekala námitky a já ani žádné neměl. Cítil jsem rozechvění a marně jsem zakrýval vzrušení.

„Víš určitě, že to chceš?“ zeptal jsem se a hlas mi přeskočil. Jako bych v té chvíli rozepínal Marii šaty.

„Třeba máš jen bujnou fantazii,“ usmála se pobaveně. Mohl jsem mlčet a vychutnávat si nádherný okamžik roztoužení.

„Ale co když...“

Přitiskla mi na rty ukazováček.

„Pssst,“ zašeptala, „ať to nepokazíš...“

Položila si mi hlavu na rameno, ucítil jsem na uchu její dech. Zvláštní hřejivé zašimrání. Zpotil jsem se a ve spáncích mi tepala krev. Byl teplý letní den a horko sálalo ze všeho, co nás obklopovalo. Přes hlavu Marie jsem viděl výkladní skříň obchodu se sportovními potřebami. Spacáky, ruksaky, stany. Snažil jsem se zaostřit pohled, ale obchod byl příliš daleko. Dokázal jsem přečíst jen nápis NÁKUP ZA PŘIJATELNÉ CENY, ale nevěděl jsem, jestli cena stanu bude přijatelná i pro mě.

„Zavolej Karlovi,“ navrhla Marie, aniž by zvedla hlavu z mého ramene.

Karel byl náš společný známý, turista a horlivý ochránce přírody. Občas nám vnucoval salát z mladých kopřiv, jíst maso v jakékoliv úpravě mu připadalo nechutné, nemorální a nezdravé. Karel uměl zuby otevřít sodovku a rozdělat bez sirek oheň. V zimě málem zmrzl, když se v parku připoutal řetězem ke staré lípě, aby vlastním tělem zabránil jejímu porážení. Prokřehl tak, že se už nedokázal sám rozvázat. Mlčky přihlížel, jak porážejí úplně jiný strom. Jak byl ztuhlý, nemohl vydat ani hlásku, takže si ho málem

vůbec nevšimli. Vyslýchala ho policie, byl v blázinci a psaly o něm noviny.

„Karel má určitě stan,“ vydechl jsem fascinován zjištěním, že mi čte Marie myšlenky. Až do té doby jsem se s něčím podobným nesetkal. Marie byla první vědma, kterou jsem miloval.

Měl jsem vlastně štěstí, že se mě nezeptala na jachtu. Jak se znám, určitě bych jí přikývl i na tento přepych a musel bych teď shánět kůlnu, ve které bych stloukl prkna budoucího plavidla.

Najednou a zcela nepochopitelně se ve mně rozprostřelo rozčarování. Nejspíš ho zapříčinila samozřejmost, s jakou jsme mluvili o stanu. Strávit s Marií noc, což jsem si z duše přál, ale neměl jsem odvalu vyslovit to nahlas, mi teď připadalo nespravedlivě jednoduché. Pryč byly bujné a rozkošně bolavé představy, při kterých byla Marie nedosažitelná, jako jablko na špici stromu v sousedově zahradě. Zmizely a ve mně po nich zbyl pocit zvláštního ponížení a prázdnoty. Marii jsem měl najednou na dosah ruky a nemusel jsem kvůli tomu vyšplhat na Čomolungmu ani zabít soka, vlastně jsem pro to neudělal vůbec nic.

„Co je s tebou?“ cvrnkla mě do nosu. „Jestli tě trápí spacák, tak já jeden mám. A je dost velký pro oba.“

„Vážně?“ usmál jsem se s posledním zbytkem nadšení. „A nechrápeš?“

„Cože?“ vytřeštila oči. „Za to budeš pykat!“ Kousla mě

do ramene, až to opravdu zabořilo. Pohladil jsem ji po tváři a byl jsem rád, že přece jen neumí číst myšlenky. Bezmocně jsem sledoval, jak se ve mně stupňuje pocit prázdnoty, snažil jsem se mu ubránit, ale marně. Nejspíš jsem si vysnil vztah, plný dojemných vzdychů, probdělých nocí a horečného blouznění. Ale je možné, že jsem po útrapách románové lásky zatoužil najednou hlavně proto, že s Marií už nebudu mít šanci něco podobného zažít. Stan a spacák pro dva byly věci, které mé touze dávaly jistotu bezbolestného naplnění. Myšlenka, která mě ještě před hodinou omračovala svou odvážností, byla najednou samozřejmá a všední. Vyspím se s Marií.

Jeli jsme vlakem, taková dýchavičná lokálka, kterou na této trati nechali možná z piety, ale spíš jako turistickou atrakci. Marii se moc líbila, pobíhala po vagónu s dřevěnými lavicemi, propukávala v nadšení a obtěžovala jím i lidi, kteří k rekreantům evidentně nepatřili. Měli ošumělé brašny na svačiny, noviny a karty, kterými si krátili dlouhou chvíli. Bylo na nich vidět, že tato lokálka je jejich jediným a navíc pomalým spojením s každodenní prací. Trochu jsem se za ni styděl a snažil jsem se ji uklidnit. Nedala se, chvílemi mi připadalo, že to dělá schválně, mně na zlost. Možná chtěla zjistit, jak jsem tolerantní, jak moc ji miluji. Pak mě napadlo, že nejspíš vůbec nic nepředstírá. Chovala se jako cvok a zřejmě taková i byla. Přemluvila průvodčího, aby jí půjčil čepici, a odcupitala s ním do vedlejšího

vagónu. Přejeli jsme kvůli tomu stanici, na které jsme měli vystoupit.

„Tu čepici si můžu nechat,“ tleskala nadšeně, když se konečně vrátila. „Dal mi ji jen tak. Za pusinku.“

Modrá kšiltovka s nechutnými skvrnami od zaschlého potu na vnitřním lemování. Uráželo mě, že za něco takového rozdává Marie polibky. Vyčítavě jsem na ni pohlédl.

„Přejeli jsme. Budeme se muset vracet pěšky nejmíň šest kilometrů.“ Dával jsem si záležet, abych to řekl s patřičným zadostiučiněním.

„Tak ať,“ pokrčila rameny, „aspoň si něco užijeme.“ Jediným pohybem otevřela okno a vyklonila se až po pás z vlaku. Vítr jí natupíroval dikobrazí účes a škubal násilnicky bílou průsvitnou halenkou. Ještě předtím jí serval z hlavy ajznbobáckou čepici, vystřelil ji do výšky a nechal spadnout někam mezi klasy zrající pšenice.

„Je fuč,“ radovala se Marie, „ulítla do polí!“

Nechápal jsem její nadšení. Přišla o věc, za kterou zaplatila intimní měnou, a bylo jí to jedno. Vzpomněl jsem si, kolik úsilí jsem vynaložil, abych mohl Marii poprvé políbit, a cítil jsem se být podveden.

„Tobě to nevadí?“ zeptal jsem se zhrzeně.

Sotva na mě pohlédla.

„A mělo by?“

Tvář nastavovala větru, ostrý závan přijímala s přivřenými očima a smyslně pootevřenými ústy. Právě ta

smyslnost, pouštěná ležérně po větru, mě nejvíce dráždila.

„Jistěže ano,“ řekl jsem s despektem. „Vždyť jsi se kvůli té čepici miliskovala s upoceným nádražákem!“

Škublo mi ve víčku, ačkoliv se v naší rodině tik nevykytuje. Marie na mě dlouze pohlédla, měla větrem naježené vlasy, stovky bodlinek, kterými by mě nejraději probodla.

„Teď jsi vážně hnusný,“ zamračila se a bodliny vystřelovala i z očí. „Měl by ses omluvit.“

„Proč? Vždyť mám pravdu.“

„Jak myslíš,“ pohodila uraženě hlavou. Chvilí mlčela a za tu dobu v ní uzrálo podezření.

„Poslyš,“ sykla štítivě, jako kdyby mluvila o pohlavní nemoci, „ty žárlíš!“ Uzavřela své úvahy, aniž by mi dala šanci diskutovat. O žárlivosti jsem měl jen mlhavou představu, která byla z nějakých příčin hanlivá. Nežárlím, neumím žárlit a nikdy žárlit nebudu. Líbat Marii je až nechutně snadné. To není žárlivost, ale fakt.

Vystoupili jsme na malém nádraží, kterým vedla jen jedna kolej. Stál tu domek s červeným zábradlím před vchodem, kolem byl plácek, vysypaný šterkem, ve kterém se přehrabovalo několik rezavých slepic.

„Pomůžu ti,“ nabídla se Marie smířlivě. Chtěla vzít tašku s dekou, ručníky, konzervami a kdoví, s čím ještě. Už jsem si nepamatoval, co jsme do tašky naskládali.

„V žádném případě,“ odmítl jsem hrdě. „Ty máš čáry, já mám svaly.“

Přidal jsem sebevědomý úsměv, byl to spíš pokus, který nedopadl nijak přesvědčivě. Pozérství nebylo namístě, těch šest kilometrů nás opravdu čekalo. Brzy jsem si připadal jako v papiňáku, lapal jsem po dechu a v očích mě štípal pot. Na zádech batoh se stanem, pod paží spacák a v dlani ucha objemné tašky, která se mi zařezávala do prstů. Už po prvním kilometru jsem se zaměstnával myšlenkou, jak se ctí požádat Marii, aby mi přece jen pomohla. Nemohla si nevšimnout, jak trpím, ale nezdálo se, že by to v ní vzbuzovalo soucit. Trestala mě za žárlivost, za pozérství a hlavně za tu propocenou nádražáckou čepici. I kdyby ji chtěla jen z rozmaru, měl jsem se víc snažit. Nasadit život, neváhat krást.

„Vážně nechceš, abych ti pomohla?“

Vyznělo to jako řečnická otázka, okořeněná jemnou ironií.

„Díky,“ vrtěl jsem hlavou, „až jindy. Až budeš opravdu chtít.“

Měla se zastydět a přestat hrát komedii. Utrhla chrpu, rostoucí při silnici, krátce k ní přivoněla a pak si ji zastrčila do výstřihu.

„Chceš se hádat?“ usmála se koketně. „Raději popros. Jestli nepoprosíš, budu tančit.“ Roztáhla ruce a zatočila se na patě. „Popros!“